

GLEDALIŠKI LIST

Narodnega gledališča v Ljubljani

1943-44

DRAMA

5 HENRIK IBSEN:
NORMANSKI JUNAKI

Lit 2:50

GLEDALIŠKI LIST
DRŽAVNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI
1943/44 **DRAMA** Štev. 5

HENRIK IBSEN:
NORMANSKI JUNAKI

PREMIERA 21. NOVEMBRA 1943

Henrik Ibsen: „Normanski junaki“

In še dolgo bodo pomnili naš pohod!

Glas o naših hrabrih borcih
pojde s tujega obrežja
do poslednjega Islandca
preko severnih dežel.

(Oernulf, konec IV. dejanja.)

Naša drama je igrala v zadnjih dvajsetih letih osem Ibsenovih iger, in sicer: »Hedo Gabler«, »Divjo račko«, »Strahove«, »Gospo z morja«, »Gospo Inger na Oestrotu«, »Rosmersholm«, »John G. Borkmana« in »Gradbenika Solnesa«. Sedanji Normanski junaki« so tedaj deveta Ibsenova igra v tako kratki dobi, kar je gotovo značilno in pohvalno za naše občinstvo in naš oder.

H. Ibsen sam pravi glede te igre:

»Predvsem je bil moj namen, naslikati življenje naših prednikov v davnih časih, ne pa naših starih bajk.«

Dejanje se odigrava v desetem stoletju, ko je že prihajalo na sever krščanstvo, ali kakor pravi glavna junakinja Hjördis, ko je prodiral »beli bog« v severne kraje. Na koncu drame nas preseneti preobrat, da se je Sigurd na angleškem dvoru pokristjanil in da ga

Maria Vera

tedaj tudi skupna smrt ne more združiti s pogansko ljubljenco, ki odvihra na divjih vrancih v objem starih bogov. Drama se godi na severnem Norveškem, ob strmi morski obali, ko so Skandinavci zahajali na severno evropsko obalo in pluli na ladjah po rekah v notranjost. Kot zelo junaški narod so si osvojili mnogo krajev, se tam naselili in si ustanovili nove državice. Celo v Pariz so trikrat pri-

drli. Naselili so se ob južni Seini, prevzeli francosko kulturo in tako je nastala sedanja Normandija. Niso bili zgolj pomorski roparji, temveč jih je silila k tem vojnim pohodom nerodovitnost domače zemlje, nebrzdan junaški duh in vojaška slava. Njihovi vodje so se

Lujo Drenovec

imenovali »pomorski kralji«, ki so uživali na evropskih dvorih velik ugled. Tak pomorski kralj je v »Normanskih junakih« Sigurd. »Vikingi« so nordijski vojaki pod vodstvom takih kraljev.

*

Temeljiti poznavalec Ibsenovih del Georg Brandes pravi o tej igri med drugim tole.

Ni mogoče dovolj pohvalno omeniti, kako mojstrsko so zgrajeni »Normanski junaki«. Natančno je videti, da je imel Ibsen že pri tej igri zrelo nadarjenost in pravi čut za dramatiko, posebno tam, kjer je bilo treba graditi, pripravljati in vzbujati napetost: ne vzbuja samo nestrpnega pričakovanja, temveč ga tudi obdrži in stopnjuje ter nas večje vodi od enega uspelega in stvarno važnega prizora do drugega. Gledalec stoji od začetka pred samimi ugankami, ki se mu razvozljavajo počasi druga za drugo (kakor je to v navadi pri poznejših Ibsenovih igrh).

Kakor pri »Gospe z Oestrota« in pozneje pogosto v svojih modernih igrh, je prav rad gledalca presenetil in mu ni takoj pojasnil resničnih, notranjih čustev nastopajočih oseb. Pogrešeno se nam tedaj zdi, da šele konec tretjega dejanja zvemo za Sigurdovo ljubezen do Hjördise, za ljubezen, katere ne omeni niti z besedico in ki je spričo Sigurdove nagnjenosti napram Dagniji na prvi videz sploh nemogoča in je vendar poglavitni vzrok in vzgon vseh njegovih podvigov. Ravno tako učinkuje presenečenje (poiskano samo zaradi efekta), ko Sigurd ob smrtni uri prizna Hjördisi, da je kristjan in da je zato tudi v bodoče izgubljen zanjo.

Tako srečavamo tudi v »Normanskih junakih« staro Ibsenovo nagnjenje k skrivnostim, ki so dejansko nepotrebne in nevažne, ki pa jih je pesnik silno rad uporabljal.

Mogočno in tako nesodobno junakinjo Hjördiso je pesnik mojstrsko upodobil. Vsem ostalim svojim likom je vdahnil Ibsen vsaj nekaj humanosti, ki v pravljicah ni ravno redka, ki pa je bila v tistih časih zgolj izjema in ni bila nikakor v takih časteh kot krutost in neupogljivost. Tako je Hjördis skoro nekako izjema, obenem pa poosebljenje najmočnejšega in najbolj svojstvenega, kar se je rodilo v stari nordijski davnini. Brezobzirnost, ki je tako značilna za Hjördiso, srečavamo v poznejših Ibsenovih dramah zopet in zopet: prvič

pri Heddi Gabler, ki se je kot moderna ženska tako strahopetno bala škandala; nato pri Hildi Vanglovi, ki se navdušuje za Vikinge in iz samega sočutja noče prizadeti nikomur škode.

Hjördis je polnokrven lik; ne straši je obsodba ljudi, ne odvrča je sočutje do bližnjega. V tem je pristen lik iz davnine. Istočasno pa je pristno dete Ibsenove muze ter ima ves tisti duhovni izraz, kakršne je svojim najljubšim osebam znal vdihniti samo on in to vedno. V vsej njeni ljubezni ni nič čutnega, kakor ni nič čutnega v njeni želji po najvišji sreči. Ko ji Sigurd pravi, da jo je vedno ljubil, mu odgovarja:

»Ljubila sem te; to zdaj vem, zame si bil vedno najimenitnejši med možmi in ko sem stavila tisti težki pogoj, sem zares mislila samo nate. To pa, da si mož druge žene — to me je navdalo s tako bolestjo, da je sama nisem razumela...«

Želi postati valkira, ne ljubica ali soproga. Hoče ga navdušiti za velika dejanja, se boriti ob njegovi strani, podvzeti vse in ne prej mirovati, dokler ne zasede kraljevega prestola. To smatra za svoj pravi poklic, katerega do sedaj ni izpolnjevala. Do sedaj je bila nesrečna samo zato, ker ni vršila svojega poslanstva. In ker se Sigurd upira, da bi zapustil svojo zakonsko ženo in se brani živeti z njo, ne popušča, ker jo vzpodbuja in priganja najvišji idealizem. Idilična vsakdanja sreča povprečnega življenja ji je odvratna in zato jo tolaži blažena misel, da bosta živela skupno življenje s Sigurdom, ko ju združi smrt.

»Pri vseh mogočnih silah! — da sem možki, bi te ljubila prav tako kot zdaj. Ne pojdem s teboj kot žena, ne, Sigurd, ne kot tvoja žena — kot tvoj oproda — k boju te bom spodbujala in k moškim dejanjem, da bo tvoje ime zaslovelo daleč po vseh deželah; v tvoji bližini bom, ko bo pel meč svojo pesem, v viharju in vikinških

pohodih bom stala sredi tvojih vojščakov in če ti bodo nekoč peli posmrtnico, naj poje pesem o Sigurdu in Hjördisi.

Sklep sojenice je tak, da nama je dana skupna usoda. Temu se ne moreva izogniti! Zdaj vidim svoje poslanstvo v življenju: proslaviti te moram po vsej deželi. Vsak dan, vsako uro, ki sem jo tu prebila, si stal pred menoj: hotela sem te iztrgati iz svojega srca, pa nisem mogla. Zdaj to ni več potrebno, zdaj vem, da me ljubiš.»

Ker se ji ni posrečilo, da bi posadila Sigurda na norveški kraljevski prestol, bi ga rada spravila na kak drug prestol.

»Tisti dan, ko si vzel drugo za ženo, sem izgubila svoj dom na tem svetu. Slabo si takrat ravnal. Vse lepe darove lahko dá moč svojemu zvestemu prijatelju — vse, samo svoje ljubljene žene ne, zakaj s takim dejanjem raztrga sojenici skrivno prejo in uničeno je dvoje življenj. Sigurd — da sva bila midva združena, bi bil ti slavnejši, jaz pa srečnejša...

Vidiš to struno na loku. Z njim zanesljivo zadevam, zakaj prepevala sem z njo prekrasne čarobne pesmi. Slišiš, kako vrši v zraku! Tako se mrtvi vračajo v Valhalo. V njihovem spremstvu pojdeva odtod!...

To noč pojdem z boljšim soprogom! Sigurd, tu ni več sreče zame; beli bog prihaja na sever; nočem ga pričakati. Stari bogovi niso več tako silni kot poprej; samo sence so še! Proč iz tega življenja, Sigurd; na kraljevski prestol, tam gori te dvignem in sedem ob tvojo stran.«

Ker se ji tudi to ne posreči, ker odhaja umirajoči Sigurd v krščanski raj, se usmrti sama, da gre za divjim lovцем. Med vso dramo so se podili na njenem obzorju črni konji, kakor so mnogo let pozneje beli konji plašili Rosmersholm. Ko je zapustila posvetno življenje, se je povzpela na divjega vranca, kakršni so nosili stare bogove v divjih pohodih.

Mitja Bitenc

Hjödís pojmuje ljubezen po svoje in v tem pojmovanju je zapaden pravi ibsenški idealizem: nordijska hladnota, združena s sanjavostjo in z nekako teološko ljubeznijo do askeze in s prezirom vseh čutnih naslad. Vse to izvira iz misli, da sreča v ljubezni ni v telesnem združenju, temveč da lahko obstoja navzlic zunanji ločitvi. V tem primeru morata biti mož in žena tako ustvarjena, da žena moža s samo svojo naravo vzpodbuja k velikim podvigom in močnim dejanjem.

*

V režiji M. Skrbinška igra glavno žensko vlogo ga. M. Vera, v ostalih ženskih in moških vlogah pa nastopajo: gg. Boltar-Ukmarjeva, Drenovec, V. Skrbinšek, Gregorin, Bratina in Mitja Bitenc (učenec Sl. Jana), ki se bo v vlogi mladega Thorolfa prvič predstavil občinstvu v naši Drami.

Örnulfova žalostinka

(»Normanski junaki.«)

Bog Skaldov, podari
mi moč žalostinke,
da tožba zajame
usode udar.

Sinov mi sedmero
so dali bogovi —
zdaj stopam samotен,
potrť svojo pot.

Najmlajši moj, Thorolf,
junak nad junaki,

da ti si ostal mi,
ne tožil bi zdaj.

Sekira, ki tebi
je čelo prebila,
zasekla je rano
očetu v srce.

A da so bogovi
naklonjeni starcu,
bi v boju osveta
dosegla svoj cilj —

uničil zavistno
bi to sojenico,
ki vzela mi vse je —
še zadnji dragulj.

Sem res vse izgubil?
Ne — eno še hranim:
dar tožbe, da pojem
vsem svojo boleost!

Razlegaj se, tožba,
razpni si peroti,
odnesi sinovom
poslednji pozdrav!

Slava vam, dragi,
slava junaki,

zda j ste na poti
tja v Valhal!

A bednemu starcu
skazujejo milost
bogovi — ko pesem
mu lajša gorje...

(IV. dej., 1. pr.)

Igra usode z igralci in avtorji

(Konec)

»Spremenjeni komedijant«: Kainz.

Pokopano sem si dejal. Sicer sta hoteli zdaj mojo igro dve drugi ugledni dvorni gledališči, Dresden in Cassel; toda notranje je moje zanimanje klonilo. Po Matkovskem si drugega Ahila nisem mogel predstavljati. Tedaj pa je dospela še osupljivejša vest: neko jutro me je zbudil prijatelj, da ga pošilja Jožef Kainz. Slučajno je dobil mojo dramo in našel v nji zase vlogo: ne Ahila, temveč tragično nasprotno vlogo Thersitesa. Takoj stopi v zvezo z dunajskim dvornim gledališčem.

Direktor Schlenther je bil prišel kot pionir pravkar sodobnega realizma iz Berlina in je vodil (zelo na jezo Dunajčanov) dvorno gledališče kot načelen realist. Pisal mi je takoj, da pač priznava zanimivost moje drame, žal pa nima vere, da bi bilo možno doseči ž njo preko premiere vztrajajoč uspeh.

Pokopano, sem si rekel drugič, skeptičen kakor zmerom do sebe in svojega literarnega dela. Kainz pa je bil zagrenjen. Takoj me je

povabil k sebi. Prvič sem gledal pred seboj boga svoje mladosti, ki bi mu gimnazijci najrajši poljubljali roke in noge: kakor pero prožno telo, duhovito, od krasnih temnih oči produševljeno obličje še v njegovem petdesetem letu. Poslušati njegovo govorico, je bil užitek. Tudi v zasebnem razgovoru je imela vsaka beseda svoj najčistejši obris, vsak soglasnik brušeno ostrino, vsak samoglasnik je pel polno in čisto... In glej, ta mož, ki sem ga oboževal, se mi je opravičeval, meni, mlademu človeku, da se mu ni posrečilo, spraviti mojo igro na oder. A poslej morava ostati povezana, saj ima prošnjo do mene: mnogo je na gostovanjih in ima zanja le dve enodejanki. Dobil bi rad še tretjo — majhno igro, če le mogoče v stihih in najbolje s kako tistih liričnih kaskad, ki jih je znal — edini v nemški gledališki umetnosti — s svojo velikansko govorno tehniko, ne da bi zasopel, v enem toku kristalno pljuskniti na takisto brez diha poslušajočo množico. Ali bi mu mogel napisati tako enodejanko?

Obljubil sem, da poskusim. In volja lahko včasih, kakor je dejal Goethe, »komandira poezijo«. Napisal sem skico enodejanke »Spremenjeni komedijant«, zelo lahkotno igro iz rokoka z dvema ustavljenima velikima lirično dramatičnima samogovoroma. Pri vsaki besedi sem mislil na njegovo hotenje in se čustveno utapljal v njegovo bistvo in celo v način njegove govorice; tako se mi je tisto naročeno delo posrečilo ne le kot ročna spretnost, temveč iz istinitega navdušenja. Po treh tednih sem mogel Kainzu napol izvršeno skico pokazati z eno že vstavljeno »arijo«. Kainz je bil iskreno zadovoljen. Recital je takoj iz rokopisa dvakrat tisto kaskado, drugič že z meni nepozabno dovršenostjo. Kako dolgo bo še čakal, me je vprašal vidno nestrpen. Mesec dni. Izvrstno! To se ujema čudovito! Zdaj pojde za nekaj tednov gostovat v Nemčijo, in ko se vrne, se morajo takoj začeti skušnje, kajti ta igra mora na oder

Dvornega gledališča. In potem, to mi obeta: kamor pojde, bo vzel mojo igro na svoj repertoar, saj se mu prilega kakor rokavica: »Kakor rokavica!« je ponavljal vedno iznova...

Očividno je Kainz še pred svojim odpotovanjem vzburlil Dvorno gledališče, zakaj direktor mi je osebno telefoniral, naj mu pokažem dejanko že v skici. Igro je takoj sprejel. Vloge okoli Kainza je že razdelil dvornim igralcem za čitanje. Zopet se je zdelo, da je brez posebnega napora dobljena najvišja zmaga: Dvorno gledališče, naš ponos, uprizori mojo igro in v nji bo igral poleg Duse največji igralec svojega časa!

Nestrpen sem postajal. Končno sem čital v časopisu, da se je Jož. Kainz z gostovanja vrnil. Dva dni sem iz vljudnosti še potrpel, da bi ga takoj po vrnitvi ne napadel. Tretji dan pa sem se ojunčil in izročil dobroznanemu vratarju hotela Sacher, kjer je Kainz takrat stanoval, svojo karto: »K gosp. dvornemu igralcu Kainzu!« Stari mož je preko svojega nanosnika strmel vame: »Ja, mar še ne veste, gosp. doktor?« — Ne, ničesar nisem vedel. »Odpeljali so ga vendar davi v sanatorij.«

Tedaj šele sem zvedel: Kainz se je bil težko bolan vrnil z gostovanja, na katerem je junaško premagoval najstrašnejše bolečine pred občinstvom, ki ni ničesar slutilo, in igral zadnjič svoje velike vloge. Naslednjega dne so ga na raku operirali... Ali malo tednov kasneje smo stali ob njegovi rakvi.

*

»Hiša ob morju«: direktor Berger.

Razumeli boste, da sem le s tesnobo vztrajal pri dramatiki, in da me je vselej objela skrb, kadar koli sem izročil gledališču novo igro. Da sta umrla oba največja nemška igralca, ko sta skušala moje

verze kot poslednje, me je storilo — ne sramujem se, to priznati — vražastega.

Šele nekaj let pozneje sem se vendar zopet opogumil za dramatiko. Ko je novi direktor Burgtheatra, Alfred baron Berger, odličen gledališki strokovnjak in mojster v govorništvu, sprejel takoj mojo dramo »Hišo ob morju«, sem skoraj bojazljivo ogledoval seznam izbranih igralcev in paradokсно vzdihnil: »Hvala bogu, med njimi ni nobenega velmoža!« Usoda ni mogla zadeti nikogar.

In vendar se je zgodilo, kar je neverjetno. Če zapreš nesreči ena vrata, se splazi skozi druga.

Mislil sem le na igralce, ne pa na direktorja, ki si je sam pridržal vodstvo uprizoritve moje tragedije in je režijsko knjigo že zasnoval. In resnično: štirinajst dni, preden so se imele začeti prve skušnje, je bil direktor Alfred baron Berger mrtev.

Prekletstvo, ki je dozdevno ležalo na mojih dramatskih delih, torej še ni izgubilo moči.

*

»Siromakovo jagnje«: Moissi.

In še nad deset let pozneje, ko sta šla moj »Jeremias« in moj »Volpone« po svetovni vojni v vseh mogočih jezikih preko odrov, se nisem čutil varnega. Hotoma proti svoji koristi sem ravnal, ko sem 1931 dovršil novo svojo igro »Siromakovo jagnje«. Dan nato, ko sem poslal rokopis, sem prejel od prijatelja Aleksandra Moissija brzojavko, naj mu prihranim glavno vlogo za krstno uprizoritev.

Moissi, ki je iz svoje italijanske domovine prinesel čutno blagoglasje jezika na nemški oder, blagoglasje, kakršnega pred njim nismo poznali, je bil takrat edini veliki naslednik Jožefa Kainza. Očarljiv kot pojava, bister, živahen in poleg tega dober in navdušenja sposo-

ben človek, je dajal v vsakem delu nekaj od svojega osebnega čara. Nisem si torej mogel želeti idealnejšega zastopnika glavne vloge v »Siromakovem jagnjetu«.

In vendar, ko mi je to predlagal, se mi zbudi tudi spomin na Matkowskega in Kainza; zato sem Moissija odklonil z nekim izgovorom in ne da bi mu bil izdal pravi vzrok.

Vedel sem, da je Moissi po Kainzu podedoval tako imenovani Ifflnadov prstan, ki ga največji igralec Nemčije vedno zapusti svojemu največjemu nasledniku. Mar naj Moissi podeduje tudi Kainzovo usodo? Vsekakor: za svojo osebo nisem maral biti še tretjič za največjega nemškega igralca orodje usode. Tako sem se iz praznovrstva in iz ljubezni do Moissija odpovedal skoraj odločilni popolnosti glede igranja glavne vloge.«

*

»Nikdar se ne ve«: Moissi.

Pa vendar, niti s svojo odpovedjo ga nisem mogel zaščititi, čeprav sem mu vlogo odrekel in čeprav nisem poslej izročil odru nobene nove svoje igre.

Zgodilo se je takole: — poleti 1935 sem bil ničesar sluteč v Zürichu, ko sem prejel iz Milana Moissijevo brzojavko, da dospe zvečer zaradi mene v Zürich in da me prosi, naj ga brezpogojno pričakujem.

Čudno, sem si mislil; kaj naj bo tako nujno? Napisal nisem nobene nove igre in sem postal že nekaj let do gledališča zelo ravnodušen. Ali kajpak sem ga pričakoval z radostjo, saj sem ljubil zares bratovsko tega vročega, pristrčnega človeka.

Že v avtu na poti od kolodvora mi je povedal, da ima name prošnjo, prav veliko prošnjo. Pirandello da mu je izkazal posebno

čast, ker mu je izročil svojo novo igro »Non si sà mai« (Nikdar se ne ve) za krstno uprizoritev, in sicer ne le za italijansko, temveč za resnično svetovno krstno uprizoritev — na Dunaju in v nemškem jeziku. Da je to prvič, da je tak mojster Italije dal prednost inozemstvu s svojim delom — Dunaju celo pred Parizom. Pirandello pa se boji, da bi njegova proza v prevodu izgubila muzikalnost in bi zato rad, da prevedem njegovo igro jaz, ker že dolgo ceni mojo jezikovno umetnost...

Prenehal sem torej pisati lastne reči, in nekaj tednov nato je bila Pirandellova igra v mojem prevodu postavljena na Dunaju za mednarodno krstno predstavo. Pirandello je obljubil, da pride, in oficialni krogi so razglašali, da dospe tudi sam Mussolini. Ta večer naj bi bil tudi torej obenem izraz avstrijsko-italijanskega prijateljstva.

Bil sem v tistih dneh, ko so se začele prve skušnje, slučajno na Dunaju. Veselil sem se svidenja s Pirandellom in bil radoveden, kako se bodo slišale besede mojega prevoda v Moissijevi govorni muziki. Ali s pošastno sličnostjo se je ponovil po četrstoletju isti dogodek: ko sem zjutraj čital časopis, sem zvedel, da se je Moissi s težko hripo vrnil iz Švice in da so skušnje zaradi njegove obolevnosti odgodene.

Hotel sem bolnika v Grand hotelu posetiti, a niso me več pustili k njemu: delirij vročice se je bil že začel... Dva dni kasneje sem stal kakor pri Kainzu mesto na odru pri skušnji pred njegovo rakvijo...

(Prevedel Fran Govekar.)

Novosti iz Drame

Prihodnje novosti v Drami bodo:

Ch. Dickensov »Cvrček za pečjo« (v režiji Cirila Debevca.) —
A. Leskovčeva »Vera in nevera« (v režiji M. Skrbinška) in P. Golie
»Peterčkove poslednje sanje« (v novi zasedbi in vprizoritvi O.
Šesta).

SPREMEMBE V UPRAVI DRŽ. GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Šef Pokrajinske uprave v Ljubljani je imenoval g. podpolkovnika Ferd. Herzoga za pomočnika in namestnika upravnika Drž. gledališča v Ljubljani, opernega šef-režiserja g. Cirila Debevca pa za ravnatelja Drame; dosedanji ravnatelj Drame g. Pavel Golia je bil istočasno upokojen.

Herausgeber: Die Intendanz des Staatstheaters in Laibach. Vorsteher: Oton Zupančič. Schriftleiter: Fr. Lipah. Druck: Maks Hrovatin. — Alle in Laibach. Izdajatelj: Uprava Drž. gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Zupančič. Urednik: Fr. Lipah. Tiskarna Maks Hrovatin. — Vsi v Ljubljani.

NORMANKI JUNAKI

DIE NORDIS HEERFAHRT

Prizorišče: **ing. arh. E. Franz**

IGRA V ŠTIRIH DEJANJIH — **EN** — PREVEDEL FILIP KALAN

Režiser: **Milan Skrbinšek**

Örnulf s fjorda, deželni kmet . . . VI. Skrbinšek
 Sigurd Silni, pomorski kmet . . . Drenovec
 Gunnar, bogat kmet na Hvalbom . . . Gregorin
 Thorolf, Örnulfov najmlajši . . . Bitenc (debut)
 Dagny, Örnulfova hči . . . Ukmarjeva
 Hjördis, njegova rejenka . . . Marija Vera
 Kore, kmet . . . Bratina
 Egil, Gunnarjev sinček . . . * * *
 Örnulfovih šest sinov . . . * * *

Örnulfovi in Sigurdovi vazali, oboroženi vojskovo, gostje, hlapci, dekle, izobčenci.

Igra se godi v X stoletju na severnem Norveškem. — Četrto dejanje na strmi obali ob morju, drugo in tretje dejanje v slavnostni dvorani na Hvalbom. — Odmor po 1. in 3. dejanju.

Kostumograf: **NOVA**

Kassa um 15³⁰
Blagajna ob 15³⁰

Bele 16
zavezanec

Ende um 18⁴⁵
Konec ob 18⁴⁵

Parter:	Sedeži I. vrste . . .	Lit.	22.—	Lože v parteru . . .	Lit.	30.—
	" II.-III. vrste . . .	"	20.—	" v I. redu . . .	"	80.—
	" IV.-VI. " . . .	"	18.—	" v II. redu . . .	"	88.—
	" VII.-IX. " . . .	"	18.—	" v III. redu . . .	"	56.—
	" X.-XI. " . . .	"	16.—	Dodatni ložni . . .	"	15.—
	" XII.-XIII. " . . .	"	14.—		"	15.—

Balkon:	Sedeži I. vrste . . .	Lit.	16.—
	" II. " . . .	"	12.—
Galerija:	Sedeži I. vrste . . .	"	10.—
	" II. " . . .	"	8.—
	" III. " . . .	"	7.—
	Galerijsko stojišče . . .	"	2.—
	Dijaško . . .	"	3.—

Vstopnice so v predprodaji pri dnevni blagajni v operni hiši od 10.30 do 12.30 in od 16. do 18. ure, in pri blagajni v drami pol ure pred pričetkom. — Vstopnice se vračunane.

